

Vakantiemuggen

Een mens vindt nergens rust, niet op zijn werk, niet tussen de rotatiepersen, niet op het strand met al te veel ééndelige zwempakken en zelfs niet in bed, waar de muggen zijn losgelaten en ons arm muggeziftend hoofd voortdurend bestoken en bloedend-jeukend uitzuigen.

Ik wilde na een welverdiende vakantie een paar weken rust nemen, want men is nimmer zo vermoeid als na zijn verlof, maar de redactie van «Het Visserijblad» gunt mij geen verdere rust en eist opnieuw muggeziftende artikelen.

Dus, saluut strandgenoegens met of zonder topless, ik loop terug in het jarenlange gareel, muggeziftend waar het past (en waar het niet past).

Zo ben ik in Breskens beland waar er een visserijtentoonstelling werd gehouden en waar de grootste konkurrenten broederlijk en vriendschappelijk naast elkaar exposeren.

Het is wel aangenaam op de konkurrentiestrijd het glas te mogen heffen: men komt aan stand één van motoren XYZ, men wordt er goed ontvangen en krijgt er een formidabele sigaar; de stand met motoren WOB heeft alles afgegluurd en komt u glunderend tegemoet met een stralende Heineken's pils; en we hebben nog meer vrienden en er zijn nog meer standen, zodat we vrij vlug een ouwe klare proeven en een jonge, tussenin een advocaat en tot besluit een paar doorzakende whisky's.

Het is aangenaam werk zulke tentoonstellingen te MOETEN bezoeken, men vindt het alleen maar spijtig dat er niet méér motormerken bestaan en geen grotere verscheidenheid van alcoholische verleiders, maar al met al verlaat men de tentoonstelling toch met de rotsvaste overtuiging dat er geen slechte motoren bestaan!

Dergelijke exposities kunnen zeer interessant zijn en helpen vaak tot het vormen van een keus, al hadden we wel graag iets méér gezien dan alleen maar motoren en radio-installaties. Een spijtige vaststelling, de tentoonstelling was typisch Nederlands, dus keurig; de tentoonstelling werd gehouden te Breskens een uithoek van Nederland: aan dergelijke tentoonstellingen denkt men in België niet eens.

Wij zijn dan verwonderd dat de «Hollanders» ons voor onderontwikkeld houden en verslijten...

Keurig uitgedost als een Nederlandse visserijtentoonstelling zijn wij daarna te Heist gaan helpen het vissersmonument onthullen. Ik wist dat minister Heger de Belgische driekleur van het beeld zou snakken, zo was het toch vermeld op de uitnodigingskaart, maar ik verschoot al niet weinig toen ik zag hoe jeugdig minister Heger er uitzag, met donker krullend haar, een zonnebril en een vitaliteit van een pluimgewicht (naderhand vernam ik dat minister Heger zijn kat, pardon, zijn kollega, had gezonden) en dat minister-adjunkt Van Elslande het monument «onze vissers ter ere» zou onthullen.

Een waterschout heeft eens verteld dat de muggegifter te veel af-

breekt en nooit opbouwt. Langs deze weg wil ik een waterschout verklappen dat het mijn taak en mijn opdracht is op te bouwen (als er iets te bouwen valt) en af te breken waar de opbouwende kemels al te flagrant zijn. Het zal de waardering van een waterschout wegdragen als ik thans zoveel mogelijk opbouw en slechts zal afbreken wat minimum toegelaten is!

Alle mogelijke (en onmogelijke) verenigingen waren vertegenwoordigd en legden bloemenkransen neer, tot zelfs een delegatie van de hockey-vereniging, die onlangs in de nationale pers zulk een schandaal heeft doen losbreken. Burgemeester Vandamme hield zich ietwat afzijdig evenals Directeur Calant van de Rijksvisserijschool, waarom weet ik niet; en Maurice De Bruycker van het socialistisch syndikaat, die we kennen van de paritaire kommissie, legde een krans neer zonder dat dit werd aangekondigd, wat wel enige hilariteit teweeg bracht.

Ofwel heeft het socialistisch syndikaat gemeend aldus beter in de kijker te kunnen lopen, ofwel werd deze socialistische krans eenvoudig weg geboycoteerd. Het is in ieder geval treurig dat de hulde aan onze vissers aldus een politiek tintje kreeg...

Dat men gemeend heeft te moeten vooruitlopen op reeds geplande feestelijkheden te Oostende en dat de voorzitter van het Feestkomitee meende de namen te moeten afroepen van verdienstelijke vissers die op 30 augustus te Oostende het ereteken van Laureaat van de Arbeid zullen opgespeld krijgen, viel ook wel iets uit de toon; het volstond en het was goed dat Minister Van Elslande aan enkelen de kroonorde opspelde.

Maar Heist heeft niettemin een vissersmonument. Na Oostende, na Nieuwpoort en na Het Kruis van Zeebrugge, heeft dus ook Heist willen een hulde brengen aan het grootste (en schoonste) deel van de bevolking en werd het monument «onze vissers ter ere» op een rustige plaats bij de zee onthuld. Dat het bezit van een dergelijk monument de Heistse bevolking naar het hart gaat, schijnt wel bewezen door de talrijke aanwezigen die elkaar verdrongen om toch maar iets van de plechtigheid en iets van het beeld te kunnen zien.

Dat er al sinds lang naar een huldeplaats voor de visser werd uitgezien, hoorde ik terloops van de omstaanders die meenden te weten dat Pros Vanhulle sinds jaren gepoogd heeft, blijkbaar tevergeefs, om van het visserskapelleke te Heist een algemeen bedevaartsoord te maken, waar alle namen van op zee gebleven vissers zouden aangebracht worden op reddingsboeien.

Maar ik moet tot besluit mijn portie muggen ziften.

Wanneer het gemeentebestuur van Heist besloten heeft een vissersmonument op te richten, was het gemeentebestuur uiteraard vrij daarvoor een ontwerp te kiezen naar eigen goeddunken. Dat dit

ontwerp uiteindelijk niet alleen hulde zou brengen aan de visser maar ook aan het vissersgezin, schijnt mij nogal romantisch (en ik stel vast dat men overal en zelfs op onze bankbiljetten de beeltenis ontwaart van een koning doch nergens van een koning met zijn gezin), maar dit zou toch altijd nog geen steen zijn waarover ik zou struikelen, romantisme is niet uit de wereld.

Dat men echter een beeld heeft opgericht, dat in lengte van dagen (zoals Minister Van Elslande zei) door de volgende generaties zal worden «gezien» en «bezien», van een kwaliteit zoals het gemeentebestuur van Heist dat heeft gewild, dat vind ik spijtig.

Men kan de visser en zijn gezin

huldigen en alle eer willen bewijzen met het oprichten van 'n monument, maar dan moet men de moud hebben te beseffen dat een monument meer dan een voorbijgaand woord is; dat een monument een blijvend element in de ruimte wordt en dat daaraan welbepaalde eisen worden gesteld, wil men esthetisch niet worden vermoord. Zelfs als het vissersmonument, omwille van de kostprijs, geen kunstwerk kon worden, had men er toch moeten op waken dat dit vissersmonument voor de «buitenstaander», als beeld, geen bron van ergernis of misprijzen werd.

Maar hiermede zal ik natuurlijk weeral eens te veel hebben gezeft.

DE MUGGEZIFTER

De vissersjongen in het kader van de jeugd

De hedendaagse wereld heeft eindelijk ingezien, dat men zich meer en meer met het jeugdprobleem moet gaan bezighouden, wil men niet over enkele jaren in een gemeenschap leven, gevormd door wat men noemt «mislukte jeugd». Twee wereldoorlogen hebben aan het begrip «jeugd» een schok gegeven, die ze slechts tandele overleefd heeft. Hogere instanties zijn dit probleem gaan aansnijden en zochten naar oplossingen. De meest voor de hand liggende, waren dan de jeugdverenigingen, aangepast aan de aard van de jeugd: studentenverenigingen, jonge arbeiders, universitair, enzomeer. Overal

echter bleef dezelfde tendens: de jeugd bewust maken van het feit dat ze deel uitmaken van een maatschappij, dat ze er een onmisbare schakel van zijn.

En hier denken we even aan de vissersjeugd, aan die jongens die vanaf hun 15e jaar (vroeger zelfs eerder) naar zee trekken als jonge vissers.

Het lijkt ons wel nuttig hier even dieper in te gaan en zich eigen te maken met dit speciaal milieu: het vissersleven.

Velen hebben reeds vanaf hun prilste kinderjaren een gemis gehad: het vaderlijk gezag. Hoe moeder ook soms met ijzeren hand optrad, het gemis bleef er. Vader was op zee, kwam slechts voor een paar dagen thuis en was in de onmogelijkheid om zich in de familiekering in te werken zoals 't in een ander huishouden gaat. Toch bleef het geheel: hun kinderjaren stonden volledig in het teken van vaders beroep: de zee, het vaartuig en de vismijn. Komt dan de dag dat ze de visserijschool verlaten en voor het eerst hun handtekening gaan plaatsen op de monsterrol. Ze zijn van gisteren op vandaag «man» geworden. Ze krijgen hun kooi toegewezen in het ruim, ze beschikken over «hun» oliegoed, «hun» pluizak en straks gaan ze om «hun» loon. Voor hen schijnt de zon nu eerst in volle gloed en tegenover anderen van hun leeftijd, die nog steeds de schoolbanken aandoen, hebben ze wel een zeker hoger kompleks.

Eens op zee luwt dit gevoel wel enigszins omdat ze voor het eerst kennis maken met het hard labuur en ze tot het besef komen dat dit nu voor altijd hun beroep zal zijn, een hard beroep waar mensen uit één stuk gepergd worden en geen platbroeken.

We hadden de gelegenheid met vele scheepjongens in contact te komen na hun eerste zeereis. De

ARBEIDSONGEVALLEN IN DE VISSERIJ

VISSERS GEWOND

François Devoogt uit Zeebrugge, reder van de Z.542 is aan boord van zijn vaartuig gevallen, waarbij hij zijn rechter voet verstuikte. Hij liep 15 dagen werkonbekwaamheid op.

Aan boord van de O.108 werd scheepjongen Frans Teetaert uit Zeebrugge, door kokende koffie aan de rechter voet verbrand. Hij liep brandwonden van de tweede graad op en is voor 10 dagen werkonbekwaam.

Bij het opwinden van de korre werd matroos Dumez Gregoire uit Heist aan Zee gekneld tussen de kop van de vislier en het buiktuw. Het slachtoffer liep een breuk van het rechter schouderblad op.

— F.L.